

Pojďte bliž, bratři a sestry.
Dotkli jsme se hvězd
a prach možnosti je náš.
Leč dílo není dokončeno.
Čas se točí v kruhu. Opakuje se.
Musíme být připraveni.
Ač Drak teď odpočívá,
zase se probudí
a bude trýznit zemi
s břichem plným hladu.
A budiž to tak
povždy.

Píseň Jezulie

KAPITOLA TŘETÍ

JASE BALLENGER

Kam až dohlédneš, vidíš zemi, která je naše. Nikdy na to nezapomínej. Patřila mému otci a předtím jeho otci. Toble je území Ballengerů a vždycky bylo, už od časů Předků. Jsme První rodina a každý pták, který nám přeletí nad hlavami, každý doušek vzduchu, každá kapka ve vodopádu tady patří nám. My jsme zákon. Vlastníme všechno, na co se podíváš. Nikdy si nenech mezi prsty proklouznout ani hrst blíny, nebo přijdeš o všechnu.

Položil jsem otci ruku k boku. Pokožku měl chladnou, prsty ztuhlé. Byl mrtvý už celé hodiny. Připadalo mi to neuvěřitelné. Ještě před čtyřmi dny byl zdravý a silný, a najednou, když se vyhoupl na koně, se chytil za srdce a zhroutil se. Věštkyně tvrdila, že proti otci vyslal kletbu nepřítel. Léčitelka říkala, že selhává otcovo srdce a že se proti tomu nedá nic dělat. Ať už za to mohlo cokoli, během pár dní bylo po něm.

Jeho postel ještě obklopovalo dvanáct prázdných židlí po skončených vigiliích. Zvuky dlouhého loučení se proměnily v nevěřící ticho. Odstrčil jsem židli a vyšel na balkon, kde jsem se zhluboka nadechl. Předě mnou se táhly hřbety kopců až k zamlženému obzoru. *Ani hrst*, slíbil jsem otci.

Ostatní čekali, až vyjdu zevnitř s jeho prstenem. S *mým* prstenem. Váha jeho posledních slov mi protékala tělem, silná a mocná jako ballengerovská krev. Přejížděl jsme pohledem tu nekonečnou krajinu, která byla naše. Znal jsem tu každý kopec, každý kaňon, každý

útes a řeku. *Kam až dohlédneš.* Teď jako by vypadala jinak. Ucouvl jsem z balkonu. Brzo můžu čekat potíže. Tak jako vždycky, když někdo z nás zemřel. Jako by nás ztráta jediného muže mohla učinit zranitelnějšími. Ta zpráva se brzy donese k dynastiím z ligy. Tohle byla špatná doba na umírání. Začala první sklizeň, Previziové požadovali vyšší výnosy za přepravu nákladů a Fertig požádal o ruku mou sestru. Ještě váhala. Fertiga jsem neměl rád, ale sestru jsem miloval. Zavrtěl jsem hlavou a odstrčil se od zábradlí. *Patrii.* Teď bylo všechno na mně. Dodržím svůj slib. Naše rodina zůstane silná, tak jako vždycky.

Tasil jsem dýku z pochvy a vydal se k otcově posteli. Odřízl jsem kroužek i s opuchlým prstem, stáhl ho z něj a nasadil si ho. Pak jsem se vydal do síně plné nedočkavých obličejů.

Zadávali se na mou ruku, na prsten se stopami otcovy krve. Předání moci bylo dokonáno.

Ozvalo se uznalé zamručení.

„Pojďte,“ vyzval jsem je. „Je čas se opít.“

Naše kroky zněly chodbou s jediným cílem, který měla naše víc než desetičlenná skupina společný. Když jsme mířili ke dveřím, vyšla ze západního předpokoje má matka a zeptala se, kam jdu.

„Do hospody. Než se ta zpráva rozkřikne.“

Vrazila mi pohlavek. „Rozkřiklo se to už před čtyřmi dny, pitomče. Supi větrí smrt dřív, než doopravdy přijde, a krouží kolem. Příští týden už budou hodovat na našich kostech. A teď běž. Nejdřív pro požehnání do kostela. Pak se můžeš opít do němoty. Měj ale pořád po boku *strazu*. Tohle jsou nejisté časy!“ Střelila varovným pohledem i po mých bratrech a ti poslušně přikývli. Matčiny oči se vrátily ke mně, pořád ocelové, pichlavé a planoucí, *jasné*, ale já v nich viděl tu bolestně vztyčenou zeď. Matka neplakala, ani když umřeli můj bratr a sestra. Přetavila svůj smutek v novou nádrž pro chrám. Zadávala se na prsten na mé ruce a hlava jí trochu klesla. Věděl jsem, že ji rozrušilo vidět ho na mé ruce po pětadvaceti letech, kdy ho vídala na otcově. Ti dva spolu notně posílili Ballengerovu dynastii. Měli jedenáct dětí – devět nás bylo pořád naživu – a jednoho adoptovaného syna, příslib

toho, že jejich svět bude ještě mocnější. Na to se matka soustředila, ne na své předčasné ztráty. Zvedla mou ruku ke rtům, políbila prsten a postrčila mě ke dveřím.

Když jsme kráčeli ze schodů z terasy, Titus potměšile zamumlal: „Nejdřív požehnání, pitomče!“ Štouchl jsem do něj ramenem a ostatní se chechtali, když jsme scházeli ze schodů. Byli jsme zralí na pořádně divoký večer. A na noc zapomnění. Vidět umírat někoho jako můj otec, někoho nedávno tak plného života, kdo vypadal, že má před sebou ještě dlouhá léta, bylo jako připomínka toho, že nám všem přes rameno nakukuje smrt.

Nejstarší bratr Gunner se ke mně přitočil, když jsme se vydali k našim čekajícím koním. „Teď se objeví Paxton.“

Přikývl jsem. „Ale ne hned.“

„Bojí se tě.“

„Asi ne dost.“

Mason mě plácl po zádech. „K čertu s Paxtonem. Stejně nepříje-de dřív než na pohřeb, pokud vůbec. Prozatím tě hlavně musíme pořádně ožrat, *Patrei*.“

S tím jsem počítal. Potřeboval jsem to stejně jako Mason a všichni ostatní. Potřeboval jsem se přes to přenést a vykročit s námi všemi dál. I když byl otec před smrtí hodně slabý, podařilo se mu toho posledním dechem hodně vyslovit. Bylo mou povinností to všechno vyslechnout a přísahat věrnost jeho odkazu, i kdybych to všechno slyšel už mockrát předtím – jako že ano. Vykládal mi to od narození. Měl jsem to vytetované v nitru, stejně jako erb Ballengerů na rameni. Naše dynastie – spojená pokrevními i jinými pouty – byla v bezpečí. Stejně se do mě jeho poslední namáhavě sípané pokyny zaryly hluboko. Otec nebyl připravený pustit otěže své vlády tak brzo. *Ballengerové se před nikým nesklánějí. Ať ona přijede k nám. To bude signál pro ligu.* Tuhle část pokynů bude možná trochu obtížnější splnit.

Supové z ligy spojených dynastií, kteří krouží nad naším územím v naději, že se ho zmocní – ti byli první, koho jsem musel rozdrtit. Paxtona především. Nezáleželo na tom, že je můj bratranec. Pořád to byl nemanželský potomek mého dávno zesnulého strýce, který zradil svou rodinu. Paxton ovládal malé území Rádž Nivad na jihu, ale to

mu nestačilo. Stejně jako ostatní z jeho rodiny i jeho sžírala žárlivost a chamtivost. I tak to byl příbuzný, takže přijede projevit úctu mému otci – a posoudit naši sílu. Rádž Nivad byl čtyři dny cesty odsud. Paxton zatím nemohl nic vědět, a pokud ano, bude mu trvat aspoň tak dlouho, než sem dorazí. Mám čas se připravit.

Naše *stráža* zavolala na věž a vojáci z věže zavolali těm k bráně, aby nám uvolnili cestu. Těžká kovová konstrukce se s vrzáním otevřela a vyjeli jsme. Cítil jsem oči ostatních na sobě a svém prstenu. *Patrei*.

Dáblův Chrtán byl v údolí hned pod Skaliskem, jen částečně viditelný přes hradbu obřích stromů, tembrisů, které ho obklopovaly jako koruna. Když jsem byl malý, řekl jsem otci, že na každý vylezu, až na vrcholek. Bylo mi osm a nechápal jsem, jak vysoko do nebe sahají, i když mi otec vyprávěl, že v jejich korunách sídlí bohové a lidem jsou ty výšky zapovězené. Beztak jsem se tak vysoko nedostal, ani vzdáleně ne. To nikdo. A stejně jako se koruny stromů vypínaly k obloze, jejich kořeny prorůstaly až do nitra země. Byly v téhle zemi ještě víc zakořeněné než Ballengerové.

Když jsme se dostali k úpatí kopce, Gunner zahalekal a pustil se napřed. My ostatní jeli za ním a dusot koní nám rozechvíval kosti v těle. Rádi jsme svůj příjezd do města jaksepatří oznamovali.

Zvon tiše zacinkal jako křišťálové poháry, když se setkají v přípitku. Jeho zvuk se rozléhal pod kamennými oblouky chrámu. Do města jsme přijeli hlučně, tady jsme se ale chovali s úctou. Naše rodina kostel respektovala, i když jsme měli rudé oči z celonočního hraní karet a zamlžené pohledy po sudech vypitého piva. Ještě pět úderů zvonu a můžeme jít. Gunner, Priya a Titus klečeli z jedné strany vedle mě, Jalaine, Samuel, Aram a Mason z druhé. Zabrali jsme celou první řadu. Naše *stráža* – Drake, Tiago a Charus – klečeli za námi. Kněz mluvil prastarým jazykem, míchal popel s krví telete a pak přitiskl lepkavé krvavé prsty na čelo každého z nás. Naše obětiny přijali vážně se tvářící almužníci a prohlásili, že bohové jsou spokojeni. Asi víc než spokojeni. Bylo to tolik peněz, že za ně můžou zaplatit dalšího léčitele pro lazaret. Ještě tři zvonění. Dvě.

Jedno. Postavili jsme se, přijali požehnání a vážně se jako jeden muž vydali k východu z kostela. Vytesaní svatí stáli na sloupech a shlíželi na nás. Odříkávaná bohoslužba za námi letěla povětrím jako ochraňácký duch.

Titus venku počkal, až bude u paty schodiště, a pak ostře hvízdil: Jde se do hospody. Platí nový *Patrii*. Dekorum tváří v tvář smrti vyneslo emoce na jeho vkus až moc blízko k hladině. Možná na vkus nás všech.

Ucítil jsem zatahání za plášť. Ve stínu sloupu se choulila věštkyně s kápí staženou do obličejce. Hodil jsem jí do košíku pár mincí.

„Co pro nás máš?“ zeptal jsem se.

Pořád mě tahala za plášť, až jsem poklekl tak, abychom si viděli do očí. Ty její byly jako azurové kamínky plující bez těla v temném stínu její kápě. Její oči se upřely do mých a naklonila hlavu, jako by klouzala hlouběji. „*Patrii*,“ zašeptala.

„Tak už jsi to slyšela.“

Zavrtěla hlavou. „Ne zvenčí. Zevnitř. Řekla mi to tvoje duše. Zvenčí... slyším jiné věci.“

„Jako?“

Naklonila se blíž a promluvila tlumeně, jako by se bála, že nás uslyší někdo další. „Větr šeptá, že přicházejí, *Patrii*. Přicházejí pro tebe.“

Sukovitými prsty mě uchopila za ruku a políbila prsten. „Ať tě bohové ochraňují.“

Jemně jsem se jí vymanil a vstal. „Tebe taky.“

Její novina nebyla ve skutečností nic nového, ale nelitoval jsem mincí, které jsem jí dal.

Ještě jsem se ani nedostal pod schody, když se objevili dva z našich dozorců, Lothar a Rancell, a přitáhli někoho přede mě. Stlačili ho na kolena. Poznal jsem ho. Hagur z dobytčího trhu.

„Bral peníze pod rukou, aby nemusel platit daně,“ oznámil Lothar. „Přesně jak jste měl podezření.“

Zíral jsem na obviněného. V jeho očích nebylo popření, jen strach. Vyrhl jsem nůž.

„Ne před chrámem,“ zaprosil a po tvářích mu stékaly slzy. „Prosím, *Patrii*. Nezostudte mě před očima bohů.“

Objal moje nohy, sklonil hlavu a vzlykal.

„Zostudil ses sám. Tos myslel, že na to nepřijdeme?“

Neodpověděl, jen prosil o milost a schovával obličej do kůže mých bot. Odstrčil jsem ho a jeho pohled se strnule upřel do mého.

„Nikdo nesmí zrazovat rodinu.“

Mizera horlivě přikývl.

„Ale bohové se nad námi slitovali,“ připomněl jsem. „*Jednou*. A tak to dělají i Ballegerové.“ Zastrčil jsem nůž do pochvy. „Postav se, bratře. Když žiješ v Ďáblově Chřtánu, patříš k naší rodině.“ Natáhl jsem ruku. Díval se na mě, jako by myslel, že je to nějaký trik, byl moc vyděšený, než aby se dokázal pohnout. Popošel jsem k němu, vytáhl ho na nohy a objal. „*Jednou*,“ zašeptal jsem mu do ucha. „Pamatuj si to. A příští rok zaplatíš dvojnásobnou daň.“

Odtáhl se ode mě, děkoval mi, couval tak, až zakopával o vlastní nohy, a pak se najednou otočil a dal se na útěk. Už nás nebude okrádat. Bude pamatovat, že patří k rodině, a nikdo nezrazuje vlastní lidi.

Tak by to aspoň mělo fungovat.

Znovu jsem si vzpomněl na Paxtona a na slova věštkyně. *Přicházejí pro tebe.*

Paxton byl otrapa, pijavice se zálibou ve víně. Poradíme si s ním, tak jako jsme si poradili se vším ostatním.